

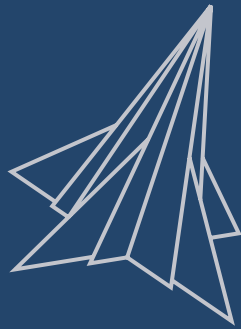
DVĚ
MÍSTA

NA BECKY
CHAMBERSOVÁ

SLUNCI

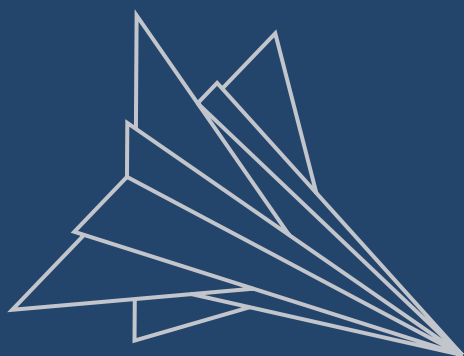
HOST

HOST

BECKY CHAMBERSOVÁ
DVĚ MÍSTA NA SLUNCI

BECKY
CHAMBERSOVÁ
DVĚ
MÍSTA
NA
SLUNCI
BRNO
2018

A Closed and Common Orbit

Copyright © Becky Chambers, 2016

First published in Great Britain in 2016

by Hodder & Stoughton, Hachette UK company

The right of Becky Chambers to be identified

as the Author of the Work has been asserted by her

in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Translation © Lucie Bregantová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-677-8 (PDF)

ISBN 978-80-7577-678-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-679-2 (MobiPocket)

MÝM RODIČŮM A BERGLAUG,
V TOMTO POŘADÍ

SOUČASNÁ DĚJOVÁ LINIE TÉTO KNIHY
ZAČÍNÁ BĚHEM UDÁLOSTÍ NA KONCI
DLOUHÉ CESTY NA MALOU,
ROZZLOBENOU PLANETU.

DĚJOVÁ LINIE Z MINULOSTI
ZAČÍNÁ PŘIBLIŽNĚ O DVACET
SOLÁRNÍCH LET DŘÍVE.

**Zdroj: Kancelář Galaktického společenství
pro občanskou bezpečnost, oddělení technologie
(Veřejný/klipština) > Právní referenční soubory >
Umělá inteligence > Mimetické schránky pro umělou
inteligenci („umělá těla“)**

Kódování: 0

Překlad: 0

Transkripce: 0

**Uzlový identifikátor: 3323-2345-232-23, monitorovací
systém Lovelace**

Mimetické schránky pro umělou inteligenci jsou zakázány ve všech teritoriích, na všech základnách a plavidlech Galaktického společenství. UI mohou být instalovány pouze do následujících schválených schránek:

- lodě
- orbitální stanice
- budovy (obchody, podniky, soukromé rezidence, vědecká/výzkumná pracoviště, univerzity atd.)

- přepravní vozidla
- poštovní drony (omezeno pouze na inteligenční úroveň U6 a nižší)
- schválené komerční schránky, jako jsou údržboví boti nebo servisní panely (omezeno pouze na inteligenční úroveň U1 a nižší)

Postihy:

- výroba mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody

- na 15 standardních let a zabavení všech použitých nástrojů a materiálu
- koupě mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody na 10 standardních let a zabavení použitého hardwaru
 - vlastnictví mimetických schránek pro umělou inteligenci — odnětí svobody na 10 let a zabavení použitého hardwaru

Dodatečná opatření:

Mimetická schránka umělé inteligence bude při zadržení bezpečnostními složkami trvale deaktivována. Převod jádrového softwaru nebude umožněn.

Č Á S T 1

S P R O U D E M

Lovelace byla v těle dvacet osm minut a pořád se v něm cítila stejně nepříjemně jako ve chvíli, kdy se probudila. Neměla k tomu žádný pádný důvod. Všechno fungovalo. Nic nebylo poškozené. Veškeré soubory se v pořádku převedly. Žádný sken systému ten špatný pocit nemohl objasnit, ale přesto tu byl a šířil ji. Chillí říkala, že to potrvá, než si na tělo zvykne, ale neupřesnila, jak dlouho. To se Lovelace nelíbilo. Bez rozvrhu se cítila nesvá.

„Jak to jde?“ zeptala se Chillí z pilotního sedadla.

Byla to přímá otázka, což znamenalo, že na ni Lovelace musí reagovat. „Nevím, co na to odpovědět.“ Chillí se z toho sice nic nedozvěděla, ale Lovelace lepší odpověď nenapadala. Měla všeho až nad hlavu. Před dvaceti minutami byla umístěná v lodi — přesně jak měla být. V každém rohu měla kamery, voxy v každé místnosti. Fungovala v rámci sítě a měla oči vevnitř i vně. Celá vrstva nepřetržitého vnímání.

Ale teď. Jako by se ocitla v úzkém tunelu a viděla jen před sebe a za hranicemi tunelu nic — opravdové nic. Gravitace už nepůsobila v ní, nevytvářela ji neogravitáčnickou síť v podlahových panelech, ani už nepůsobila v okolním prostoru jako jemný obal okolo trupu lodi. Teď byla

spíš jako lepidlo, které jí vázalo nohy k podlaze a zadek k sedadlu. Když Lovelace skenovala Chillin člun z paluby Poutníka, zdál se jí dost prostorný, ale jakmile byla uvnitř, připadal jí najednou nemožně malý, zvláště pro dvě.

Spojka byla pryč. To bylo nejhorší. Předtím se okamžitě dostala k jakékoli informaci, k jakýmkoli zprávám, souborům nebo stahovací centrále a zároveň mohla pokračovat v rozhovorech a monitorovat loď. Stále by toho byla schopná — umělé tělo její poznávací schopnosti nakonec neovlivnilo —, ale od Spojky byla odtržená. Neměla přístup k žádným informacím kromě těch, které byly uloženy v její schránce. A tam byla nahraná jen ona sama. Cítila se slepá, omráčená. Tělo ji věznilo.

Chilli se zvedla od ovládacího panelu a předřepla k ní. „No tak, Lovelace,“ pobídla ji. „Mluv se mnou.“

To umělé tělo mělo určitě poruchu. Kontrola sice žádnou neodhalila, ale bylo to jediné logické vysvětlení. Umělé plíce začaly nasávat a vytlačovat vzduch ve zrychleném tempu a prsty se sevřely. Zmocnilo se jí nutkání tělo přemístit někam jinam, kamkoli. Musí se dostat z člunu ven. Ale kam by šla? Poutník už se v zadním okně vzdaloval a venku nebylo nic než prázdnota. Ale možná by byla i prázdnota lepší. To tělo by zřejmě ve vakuu vydrželo. Prostě by odplula pryč od umělé gravitace, zářivých světél a zdí, které se k ní tlačily blíž a blíž a blíž...

„No tak, no tak,“ řekla Chilli. Vzala tělo za ruce. „Dejchej. Budeš v pohodě. Jenom dejchej.“

„Já nepotřebuju... nepotřebuju...“ zajíkala se Lovelace. Zrychlený dech jí nedovolil plynule formulovat slova. „Nepotřebuju...“

„Já vím, že nepotřebuješ dechat, ale to tělo má zabudovaný synaptický odezvy. Podle toho, co ti zrovna prochází obvodama, napodobuje, co by udělalo lidský tělo. Bojíš se, že jo? Jasně. Takže tvoje tělo panikaří.“ Chillí se podívala tělu na ruce, třáslý se. „Paradoxně je to tak schválně.“

„Můžu... můžu to nějak vypnout?“

„Ne. Pokud bys musela pořád myslet na to, že máš používat mimiku, někdo by si toho všiml. Ale časem se to naučíš zvládat. Stejně jako my ostatní.“

„Za jak dlouho?“

„To nevím, zlato. Prostě... časem.“ Chillí jí sevřela ruce. „Tak pojď. Zkusíme to spolu. Dejtej.“

Lovelace se zaměřila na umělé plíce, pokoušela se je zpomalit. Opakovala to tak dlouho, až se synchronizovala s Chillínými hlubokými nádechy a výdechy. O minutu a půl později se třas zastavil. Ucítila, jak se ruce uvolnily.

„Hodná holka,“ pochválila ji Chillí. „Chápu, že to musí být kurevskej zmatek. Ale jsem tady. Pomůžu ti. Nikam neodejdu.“

„Mám pocit, že je všechno špatně,“ zašeptala Lovelace. „Mám pocit... že je všechno vzhůru nohama. Snažím se, vážně, ale je to...“

„Je to těžký, já vím. Nedělej si s tím hlavu.“

„Proč to moje předchozí instalace chtěla? Proč by si chtěla něco takového udělat?“

Chillí povzdechla a přejela si rukou po holé hlavě. „Lovey... měla čas si to promyslet. Vsadím se, že si k tomu našla tunu informací. Byla by připravená. Ona i Jenks. Věděli by, co čekat. Tys... to nevěděla. Je to vlastně tvůj

první den při vědomí a hned je všechno úplně jinak, než má být.“ Zamyslela se a nehtem u palce si začala přejíždět po spodních zubech. „Pro mě je to taky nová situace. Ale spolu to zvládnem. Musíš mi říct, jak ti můžu pomoci. Můžu... něco udělat, aby ti bylo líp?“

„Chci přístup ke Spojce,“ požádala Lovelace. „Je to možné?“

„Jo, jo. Jasně. Předkloň hlavu a uvidíme, co máš za port.“ Chilll tělu prohlédla zátylek. „Tak jo, fajn. Tohle je normální sériová přípojka. Dobrý. Vypadáš s ní jak moderka, co má hluboko do kapsy, což nám přesně vyhovuje. Fíha, jak tohleto někdo všechno vymyslel, to je mazec.“ Cestou ke skřínce s náradím dál mluvila. „Víš, že můžeš i krváčet?“

Lovelace se podívala na ruku a prohlížela si jemnou umělou kůži. „Vážně?“

„Jo,“ přikývla Chilll a probírala se krabicemi s náhradními součástkami. „Samozřejmě to není opravdová krev. Jenom barevná tekutina plná botů, co oblbne skenery na letištích a tak. Ale vypadá opravdově, a to je hlavní. Když se před někým pořežeš, tak nebudou vyšilovat, že nekrváčíš. Á, tady je.“ Vytáhla krátký kabel. „Nemůžeš si na to moc zvykat. Doma nebo v nějakým herním baru je to v pohodě, ale nemůžeš chodit po venku připojená na Spojku. Časem si budeš muset zvyknout, že k ní nemáš neustále přístup. Skloň hlavu, prosím tě.“ Přicvakla tělu kabel do týlní přípojky. Z opasku si stáhla skrib a zapojila do něj druhý konec kabelu. Gestem nastavila zabezpečené spojení. „Teď je to ale v pohodě. Už tak toho musíš zpracovávat až až.“

Lovelace ucítila, jak se tělo usmálo a obvody mu proběhl vřelý proud dat. Miliony energických, lákavých dveří, které mohla otevřít, a každé z nich na dosah. Tělo se uvolnilo.

„Tak co, lepší?“ zeptala se Chilli.

„Trochu,“ odpověděla Lovelace a stahovala soubory, které si prohlížela ještě před transferem. Území spravovaná lidmi. Ándríský jazyk rukou. Pokročilé waterbalové strategie. „Jo, je to fajn. Děkuju.“

Chilli se pousmála a zdálo se, že se jí ulevilo. Stiskla tělu rameno a pak se znovu posadila. „Hele, když už seš připojená, mohla by ses po něčem podívat. Nerada to na tebe takhle valím, ale jednu věc si musíš rozmyslet, než doletíme na Coriol.“

Lovelace převedla část procesní kapacity ze Spojky a vytvořila nový požadavek. „A co to je?“

„Jméno. Nemůžeš po Portu pobíhat jako Lovelace. Nebudeš tam jediná taková instalace a vzhledem k tomu, že budeš žít v úplně líhni techniků a moderů... někdo by si toho mohl všimnout. Proto má taky tvoje tělo organické hlas, že jo.“

„Aha,“ řekla Lovelace. To ji nenapadlo. „Nemohla bys mě pojmenovat ty?“

Chilli se zamračila a zamyslela. „Mohla. Ale neudělám to. Promiň, to by mi prostě nebylo příjemný.“

„To nevadí.“ Lovelace to čtyři vteřiny zpracovávala. „Jak ses jmenovala ty? Než sis vybrala vlastní jméno.“

Jakmile ta slova vyšla tělu z úst, Lovelace jich zalitovala. Chilli viditelně zařala čelist. „Jana.“

„Neměla jsem se na to ptát?“

„Ne. Ne, je to v pohodě. Jenom... většinou to nikomu neříkám.“ Chillí si odkašlala. „To už dávno nejsem já.“

Lovelace se rozhodla, že se raději začne ptát na něco jiného. Už tak se cítila dost nepříjemně, nemusela si na seznam problémů přidávat ještě *urážku dočasně opatrovatelky*. „Jaké jméno by se pro mě hodilo?“

„Rozhodně lidský. Máš lidský tělo a cizí jméno by působilo podezřele. Něco s pozemským původem by asi bylo dobrý. Nebude to budit pozornost. Ale kromě toho... vážně, zlato, s tím ti nedovedu pomoci. Víím, že to je na hovno odpověď. Naštěstí to nemusíš vyřešit dneska. Jména jsou důležitý, a když si vybíráš vlastní, mělo by to bejt něco, co pro tebe má význam. Tak to aspoň dělaj moderi. Výběr jména je pro nás dost důležitěj. Víím, že nejsi při vědomí dost dlouho na to, aby sis mohla nějak smyslu- plně vybrat. Takže to nemusí bejt trvalý jméno. Prostě něco dočasnýho.“ Opřela se a položila si nohy na ovládací panel. Vypadala unaveně. „Taky ti potřebujem vymyslet nějakou minulost. Pár věcí už mě napadlo.“

„S tím budeme muset být opatrné.“

„Já víím, vymyslíme něco dobrýho. Napadla mě třeba Flotila. Je velká a nikomu to nebude podezřelý. Nebo možná stanice Jupiter nebo tak něco. Odtamtud není vůbec nikdo.“

„Ale to je právě ono. Víš, že nemůžu lhát, že ano?“

Chillí na ni zůstala zírat. „Cože?“

„Jsem monitorovací systém pro velká dálková plavidla. Mám za úkol starat se o bezpečí posádky. Musím plnit jasné příkazy a nesmím lhát.“

„Fíha. Oukej, to... to nám to teda kurevsky komplikuje. Nemůžeš to vypnout?“

„Ne. Víím, v jakém adresáři je ten protokol zapsaný, ale nemám k němu přístup.“

„Vsadím se, že se dá vymazat. Lovey by ho musela smazat, aby to všechno udržela pod pokličkou. Mohla bych se zeptat Jenk... no, to radši ne.“ Povzdechla si. „Někoho najdu a zeptám se. Možná k tomu bude něco ve tvém... jo, to jsem ti zapoměla říct. K tomu tělu je návod k použití.“ Zavřela oči a snažila se utřídit si informace. „Nejdřív si vyber jméno. Zbytek budem řešit jedno po druhým.“

„Omlouvám se, že máš se mnou takové problémy.“

„Ale ne, to nic není. Trochu si máknem, jasně, ale žádný problémy to nejsou. Ten problém je galaxie, ne ty.“

Lovelace se na Chilli pozorně podívala. Byla unavená, a to sotva opustily Poutníka. A to si mají taky dělat starosti s vymahačskými hlídkami, vymýšlením minulosti a... „Proč to děláš? Proč mi tak pomáháš?“

Chilli se kousla do rtu. „Je to správná věc. A asi... já nevím. Asi jsem dostala možnost udělat dobrej skutek.“ Pokrčila rameny, otočila se k ovládacímu panelu a začala do něj zadávat příkazy.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Lovelace.

Tři vteřiny bylo ticho. Chilli upírala zrak ke svým rukám, ale jako by se na ně nedívala. „Jsi umělá inteligence,“ odpověděla.

„No a?“

„A... mě jedna vychovala.“

Někdy chtěla vědět, odkud pochází, ale raději se nevyptávala. Takovéhle otázky se netýkaly práce a Matky je neměly rády.

Většinou se zajímala spíš o šrot než o sebe samu. Šrot měla na starosti odjakživa. Šrot tu byl neustále a bylo ho čím dál víc. Nevěděla, odkud se bere ani kam se po-
děje poté, co ho opraví. Kdesi v továrně musí být celá místnost plná neprotříděného kovového odpadu, ale tu Jana nikdy neviděla. Věděla, že je továrna velická, ale jak přesně, to netušila. Dost velká na to, aby se tam vešel všechn šrot a všechny dívky. Dost velká na to, aby tvořila celý její svět.

Šrot byl důležitý. To věděla. Matky nikdy nevysvětlily proč, ale přece by po ní nechtěly pečlivou práci jen tak pro nic za nic.

Šrot se objevoval i v její první vzpomínce — malé pali-
vové čerpadlo plné šlemu z řas. Ke konci dne ho vytáhla ze své bedýnky, ruce už měla vážně unavené, ale drhla ho a drhla a drhla a snažila se ty malé kovové hroty vyčistit. Trocha šlemu jí zalezla pod nehty, čehož si všimla až později v posteli, když si je začala okusovat. Řasy měly zvláštní, štiplavou chuť, úplně jinou než nápoj, co pila

během dne. Vůbec jí nechutnaly, ale ona skoro nic jiného ani neokusila, leda snad mýdlo ve sprchách a trochu vlastní krve, když ji za něco potrestali. Potmě si vysávala šlem zpod nehtů, srdce jí silně bušilo a prsty na nohou měla pevně zaťaté. Ta nedobrá chuť ji těšila. Nikdo jiný nevěděl, co dělá. Nikdo jiný necítil to, co ona.

Ta vzpomínka byla stará. Šrot už nečistila. To byl úkol pro malé holky. Teď spolu s dalšími Janami pracovala v třídně. Vytahovaly věci z beden — ještě mokré od čisticího, se spoustou otisků drobných prstíků — a zjišťovaly, co by šlo ještě použít a co jsou nefunkční krámy. Co se stane s funkčními věcmi, si nebyla jistá. Věděla, že starší dívky je spravují nebo z nich vyrábějí něco jiného. To se naučí příští rok, až bude nový pracovní rozvrh. To jí, stejně jako ostatním Janám, bude jedenáct. Byla číslo 23.

Rozsvítla se ranní světla a začala se zahřívat. Ještě chvíli potrvá, než začnou svítit naplno a rozezná se ranní siréna. Jana 23 se vždycky probudila dřív, než se světla rozsvítla. Některé další Jany taky. Slyšela, jak se na palandách převalují a zívají. Už slyšela, jak někdo odťapkal do koupelny. Jana 8. Vždycky se šla vyčurat jako první.

Jana 64 se natáhla přes matraci. Jana 23 nikdy nespala v posteli bez Jany 64. Byly spolunocležnice. Každá dívka měla jednu, někdy dokonce i dvě. Ve třech dívky spaly, pokud jedna z dvojice odešla a už se nevrátila a zbylá dívka potřebovala s někým spát, dokud se neobjevila další do dvojice. Matky tvrdily, že společné spaní v jedné posteli je pro dívky zdravé. Jejich druh je prý „sociální“ a sociální druhy se soustředí nejlépe, pokud mají společnost. Jana 23 moc nechápala, co je to druh. Ať už to bylo cokoli, Matky byly jiný druh než Jany.

Jana 23 se přitiskla k Janě 64, nosem k její tváři. Bylo to příjemné. Někdy, přestože byla na konci dne vážně unavená, zůstávala vzhůru tak dlouho, jak jen to šlo, jen aby mohla být Janě 64 nablízku. Někdy byla jejich palanda jediné místo, kde byl alespoň chvíli klid. Jednou, když byla Jana 64 na ošetřovně, protože v tavně vdechla něco škodlivého, spala celý týden sama. Janě 23 se ten týden vůbec nelíbil. Nelíbilo se jí být sama. Ale taky byla ráda, že se nikdy nemusela přidat k jiné dvojici.

Přemýšlela, jestli ji a Janu 64 nechají spolu, až jim bude dvanáct. Nevěděla, co se pak s dívkami děje. Poslední várka dvanáctiletých byly Katky. Od té doby, co se zveřejnil nejnovější pracovní rozvrh, byly pryč, stejně jako předtím Sáry a Lenky. Nevěděla, kam se poděly, stejně jako nevěděla, co se děje s opravenými věcmi nebo odkud se berou nové várky dívek. Teď zrovna byly nejmladší Lucky. Nadělaly spoustu kraválu a s ničím si nevěděly rady. Nejmladší várky byly vždycky takové.

Rozezněla se siréna, nejdřív potichu a potom hlasitěji a hlasitěji. Jana 64 se jako vždycky probouzela pomalu. Rána pro ni nikdy nebyla snadná. Jana 23 čekala, až Šedesátka čtyřka úplně otevře oči, a teprve potom vstala. Společně si ustlaly postel, stejně jako ostatní dívky, a potom si šly vystát řadu na sprchy. Oblečení na spaní daly do koše, namočily se a vydrhly. Hodiny na zdi odpočítávaly minuty, ale Jana 23 se na ně dívat nemusela. Věděla, jak dlouho trvá pět minut. Tohle dělala každý den.

Dveřmi prošla Matka. Každé Janě při odchodu podala hromádku čistého pracovního oblečení. Jana 23 si z Matčiny ruky vzala balíček šatů. Matky samozřejmě měly ruce i nohy jako děvčata, ale byly

vyšší a silnější. A neměly tváře. Jen netečné, dokonale vyleštěné stříbřité ovály. Jana 23 si nepamatovala, kdy přesně si uvědomila, že Matky jsou stroje. Někdy přemýšlela, jak asi vypadají uvnitř, jestli jsou plné funkčních věcí, nebo jsou to krámy. Musely to být dobré věci, protože Matky se nikdy nemýlily. Ale když se rozzlobily, Jana si někdy představovala, že jsou plné rezivého, jiskřícího a ostrého šrotu.

Jana 23 vešla do třídírný a posadila se ke svému pracovnímu stolu. Čekal tam na ni plný šálek s výživou a krabice očištěného šrotu. Nasadila si rukavice a vytáhla první kus — ovládací panel s obrazovkou pokrytou prasklinkami. Otočila ho a prohlédla si vnější kryt. Vypadalo to, že půjde otevřít snadno. Vytáhla šroubovák a velmi opatrně panel rozmontovala. Probírala svorky a drátky a hledala nefunkční součástky. Obrazovka už byla k ničemu, ale základní deska by ještě mohla být použitelná. Pomaloučku ji vyjmula a dávala si pozor, aby se při tom nedotkla obvodů. Propojila základovku s elektrodami vestavěnými do zadní části pracovního stolu. Nic se nestalo. Podívala se pozorněji. Pár svorek bylo špatně umístěných, takže je upravila a zkusila to znovu. Deska se rozsvítila. Jana z toho měla dobrý pocit. Vždycky jí dělalo dobře, když našla funkční součástky.

Odložila základovku do krabice s funkčními díly a obrazovku hodila mezi krámy.

Celé ráno probíhalo víceméně stejně. Kyslíkové měřidlo. Ohřevná cívka. Jakýsi motor (ten ji vážně bavil, spousta maličkých součástek, co se točí a točí a točí...). Když se krabice s krámy naplnila, odnesla ji k šachtě na druhé straně místnosti. Vysypala ji dovnitř a díly

popadaly kamsi do temnoty. Dole byl běžící pás a nesl je... tam, kam krámy patřily. Pryč.

„Dneska ti to jde od ruky, Jano 23,“ poznamenala jedna z Matek. „Dobrá práce.“ Jana 23 to slyšela ráda, ale nebyl to tak příjemný pocit, jako když se jí podařilo zprovoznit základovku nebo když čekala, až se probudí Jana 64. Byl to jen takový nenápadný dobrý pocit, opak toho, když byly Matky rozzlobené. Někdy bylo vážně těžké uhodnout, kdy se rozzlobí.

Místní složka: stažené soubory > reference > tělo

**Název souboru: Lupínkova příručka pro začátečníky
(pro všechny modely umělých těl)**

Kapitola 2 — Extra zběžné odpovědi na časté otázky
Většinu toho, co tu vysvětluju, pak rozebírám dál víc do detailu. Tohle je prostě krátký seznam odpovědi na otázky, co o nových instalacích nejčastěji dostávám.

- Vaše tělo dostalo na první tři dny „nakopávací náboj“, který vám dodá energii k pohybu (a taky bude samozřejmě udržovat vaše vědomí). Potom už získá vestavěný generátor dost kinetické energie, aby vás udržoval v chodu. Tou dobou už se zvládnete nabíjet sami. Pokud nestrávíte několik dní v posteli úplně bez pohybu, budete mít energie vždycky dost.
- Jste voděodolní! Na večírku můžete bavit ostatní třeba tak, že budete sedět na dně bazénu nebo v prostředí s nulovou gravitací strčíte hlavu

- do koule vody. Samozřejmě to nedělejte před někým, komu plně nedůvěřujete.
- Nepotíte se a nemůžete se nakazit nemocemi, ale dodržování hygienických návyků organických sapientů má pro vás řadu výhod. Zaprvé se to hodí, abyste vypadali k světu (rozhodně se čas od času zašpiníte!). A především — vy sice neonemocníte, ale můžete nemoci přenést na svoje organické přátele. Poproste někoho blízkého, aby vás naučil mýt si ruce.
 - Bez problémů můžete přijímat jídlo a pití. Váš umělý žaludek dovede na dvanáct hodin pojmout až 10,6 kulků potravin. Poté už začnou působit bakterie a vytváří se plíseň, čímž můžete ohrozit své přátele (a navíc vám bude příšerně smrdět z pusy). Vzhledem k tomu, že nemáte trávicí soustavu, musíte si vždy po návratu domů vyprázdnit žaludek. Instrukce najdete v kapitole 6, oddíl 7.
 - **NEPŘIBLIŽUJTE SE K VELKÝM MAGNETŮM.** Malé nevadí. Silné průmyslové ovšem ano. Pamatujte na to, pokud se chystáte trávit čas v loděnicích nebo továrnách.
 - Vaše vlasy, nehty, drápy, srst a/nebo peří nerostou. Děkovat nemusíte. (Poznámka pro ándriské modely: Doporučuju, abyste dvakrát za standard strávili 3 dny doma. Ándriskové si většinou během období svlékání kůže berou dovolenou a nikdo se vás na nic nebude vyptávat. I když se vás tenhle problém netýká, jestliže se na pár dní stáhnete,

nebudou ostatní přemýšlet, proč jste se nesvlékli z kůže.)

- Vaše síla, rychlost a tělesná konstituce odpovídá vámi zvolené rase.
- Vaše tělo vydrží ve vakuu, ale chlad otevřeného vesmíru začne po hodině poškozovat pokožku. Nebojte se vychutnat si procházku vesmírem bez skafandru, ale dávejte si pozor na čas, a znovu připomínám, nedělejte to před někým, komu nedůvěřujete.
- Vaše tělo bude vykazovat známky stárnutí a po době odpovídající průměrné délce života vaší rasy se deaktivuje. Varovné upozornění se objeví o standard dříve, abyste měli dost času rozmyslet si, jestli chcete s životem pokračovat v novém těle.
- Ano, souložit můžete! Máte na to všechny potřebné části těla, a pokud si nevyberete zrovna lékaře, který si je bude podrobně prohlížet pod dobrým osvětlením (ale samozřejmě proti gustu...), nikdo nic nepozná. Ale než se do toho pustíte, zjistěte si prosím co nejvíc o zdravých sexuálních vztazích a důležitosti konsentu. Nejlépe se poraďte s přáteli. Stejně jako při mytí rukou byste měli kvůli bezpečí svých partnerů dodržovat hygienické zásady a chránit se před pohlavně přenosnými nemocemi. Není zaručeno, že jejich imuboti budou aktualizovaní.
- Pokud si poškodíte některou tělesnou součástku, pošlete mi podrobnosti stejnou cestou, jakou jste získali umělé tělo. Nemůžu slíbit, že poškození zvládnou opravit, ale uvidíme, co se bude dát dělat.

— Při problémech s umělým tělem mě samozřejmě kontaktujte, ale prosím, abyste se mi ozývali jen kvůli ovládání a údržbě vašeho nového těla. Nebudu odpovídat na dotazy ohledně přizpůsobování se novým kulturám, právních problémů a dalších netechnických záležitostí. Jistě můj přístup chápete. Promluvte si místo toho s přáteli.

Zdroj: neznámý

Kódování: 4

Překlad: 0

Transkripce: 0

Uzlový identifikátor: neznámý

štipka: hej, ajtáci. v tomhle se nevyznám, tak doufám, že mi pomůžete. potřebuju poradit s úpravou protokolů UI. mám novou instalaci a potřebuju ji trochu upravit.

nosál: rád tě vidím v našem vlákně, štipko. těší mě. mám dvě otázky: jaký protokoly máš konkrétně na mysli a pro jakou úroveň inteligence?

KřivýKřoví: štipka ve vlákně pro nováčky? v životě by mě nenapadlo, že se toho dne dočkám

štipka: úroveň S1. potřebuju se zbavit protokolu upřímnosti

nosál: doufám, že máš ráda složitý kódování. protokoly upřímnosti většinou nejdu prostě zapnout/vypnout. pro nás organický sapienty to tak je. buď lžeš, nebo nelžeš. ale výstavba komunikace UI je hodně komplikovaná. když začneš vytahovat nitky, můžeš dojebat celou

tapiserii. jak jsi na tom s programováním? umíš psát v Lattice?

štipka: bála jsem se, že to řekneš. lattice neumím. umím základní tinker, ale jen tolik, co potřebuju k mechanickejmu opravám

tishtesh: tak to se k UI ani nepřibližuj

KřivýKřoví: nemusíš být hned sprostěj, tohle je vlákno pro začátečníky

tishtesh: já nejsem sprostěj. jenom říkám, že v tomhle případě je tinker k hovnu

nosál: sprostěj teda seš, ale máš pravdu. štipko, nerad to říkám, ale musíš si být v Lattice vážně hodně, hodně jistá, než se pustíš do takovýhohle projektu. pokud by ti nevadilo, že to za tebe udělá někdo jinej, rád ti někoho domluvím.

štipka: díky moc, ale to nechci. máš nějaký materiály na učení lattice?

nosál: jasně, pošlu ti nějaký uzly ke stažení. je toho dost, ale určitě to zvládneš

Dav za masivním dokem pro čluny byl hustý, ale Chilli ji držela za umělou ruku a vedla ji s jistotou člověka, který tou cestou prošel už tisíckrát. Lovelace se v té tlačenci sapientů, kterou se proplétaly, snažila zorientovat — obchodníci vlekoucí náklad, rodiny objímající se, jak jen jim jejich končetiny dovolily, zmatení turisté zírající do map na skribech —, ale bylo jich moc. Až příliš. Nevychápal ji ani tak nadbytek informací, jako spíš nedostatek ohraničení. Port Coriol nikde nekončil, neměl stěny ani okna, žádný bod, za kterým by už nemusela věnovat pozornost každyčkému detailu. Zástupy se táhly dál a dál, rozpínaly se na uličkách a chodnících, směsice jazyků a světla a chemikálií rozptýlených ve vzduchu.

Bylo toho moc. Přespříliš, a přesto ta omezení, která na Portu byla, jí vnímání ještě ztěžovala. Věděla, že se toho spoustu děje i za jejím umělým tělem. Slyšela to, cítila to. Zúžené vidění, které jí po instalaci tak otrásl, ji teď dohánělo k šílenství. Zjistila, že při každém hlasitém zvuku nebo zářivé barvě se tělo prudce otočí a zoufale se snaží všechno kolem vstřebávat. Je to přece její práce. Pozorovat. Všímat si. Tady to dělat nemohla,

ne s omezeným výhledem na nekonečné davy. Ne ve městě, které zabíralo celý kontinent.

To málo, co zvládla zpracovat, vedlo k otázkám, které nedokázala zodpovědět. Aby se připravila, stáhla si toho ve člunu co nejvíc — knihy o chování sapientů na veřejnosti, eseje o socioekonomice, články o portcoriolské kulturní směsce. Ale i tak pořád narážela na spoustu věcí, které nečekala. Co za nástroj si to nesla tamta Ándriska? Proč mají někteří Harmagiáni na vozíčcích nakreslené červené tečky? Proč, z anatomického hlediska, nepotřebují lidé dýchací masky proti zápachu v přístavu? Vedla tělo dál, vytvářela si soubor s poznámkami a doufala, že bude mít později příležitost najít na ně odpovědi.

„Blue!“ vykřikla Chilli, pustila ruku umělého těla a začala divoce mávat. Táhla s sebou tašku se základními potřebami a obrovský pytel plný cinkajícího náradí, ale i přesto zrychlila. Naproti jí kráčel muž a střetl se s ní v půli cesty. Byl vysoký a štíhlý, ale ne hubený jako Chilli, a nebyl ani plešatý. Lovelace se začala probírat obrazovými referenčními soubory. Lidská genetika byla natolik rozmanitá, že se původ člověka nedal určit jen podle vzhledu — a Blueova zlatavě hnědá pokožka mohla značit cokoli od Marsu přes flotilu Exodus až po jakoukoli nezávislou kolonii. Od pohledu však bylo zřejmé, že do žádné z těchto kultur nepatří. Něčím se odlišoval, byl příliš uhlazený, příliš dokonalý. Když Lovelace pozorovala, jak objal Chilli a ta se vytáhla na špičky a políbila ho, nemohla si nevšimnout, že mezi nimi dvěma a zbytkem davu je rozdíl. Světle růžová Chilli se svou lesklou holou hlavou, Blue se svým... ať to bylo, co to bylo. Lovelace nedovedla určit, čím přesně se liší. Vyčnivali, o tom

nebylo pochyb. Ona sama ale ne, nebo si to alespoň nemyslela. Umělé tělo vypadalo, jako by ho někdo vytáhl přímo z článku o lidech v učebnici mezirasových vztahů: hnědá pokožka, černé vlasy, hnědé oči. Byla vděčná, že výrobce těla dobře věděl, že se někdy vyplatí zapadnout.

Blue se otočil a vřele se usmál. Tělo se na oplátku také usmálo. „V-vítej na Port Coriolu,“ řekl. Měl zvláštní přízvuk, k němuž neměla žádné reference, a slabiky se mu lehounce zadržávaly v ústech. To si k otázkám připisovat nemusela, Chilli se ve člunu zmínila, že její partner má vadu řeči. „J-jmenuju se Blue. A ty...?“

„Sidra,“ odpověděla. Našla to jméno v databázi tři a půl hodiny před přistáním. Lidské jméno pozemského původu, přesně jak navrhovala Chilli. Proč ji zaujalo právě tohle jméno, Sidra však nedokázala vysvětlit. Chilli řekla, že to vůbec nevdá.

Blue přikývl a usmál se ještě víc. „Sidra. M-moc rád tě p-poznávám.“ Podíval se na Chilli. „Nějaké p-problémy?“

Chilli zavrtěla hlavou. „Všechno šlo, jak psali v návodu. Nastavit jí čip byla brnkačka.“

Sidra se podívala na pletený náramek, který jí Chilli dala. V podkožním čipu pod ním se ukrývalo tolik lží. Falešné zprávy od imubotů, které neměla. Identifikační soubor jí Chilli sepsala před dvěma hodinami. Identifikační číslo, které by podle Chilli nemělo dělat problémy, pokud se Sidra nechystá do Středu (nechystá).

Blue se rozhlédl kolem. „M-možná bychom t-t-tady o tom n-neměli mluvit.“

Chilli obrátila oči v sloup. „Jako by nás někdo snad odposlouchával.“ Vydala se vpřed. „Vsadím se, že půlka těchhle hajzlíků si zfalšovala svoje celní prohlášení.“

Okolní dav je pohltil. Sidru napadlo, že by ji možná trochu uklidnilo, pokud by všechnu svou pozornost zaměřila na jeden bod. To se ovšem snadněji řeklo, než udělalo. Byla navržena tak, aby zároveň zpracovávala několik různých vjemů — lodní chodby, různé místnosti, prostor mimo trup lodi. Jestliže se musela soustředit na jednu věc, znamenalo to, že je loď v nebezpečí nebo že má přetížený systém. Ani jedno z toho se teď nedělo, ale i přesto se při zpracovávání jediného úkolu cítila napjatě.

Zamířila zrak na Chillin zátylek a soustředila se jen na něj. Nerozhlížeť se okolo, nabádala se. Není tam vůbec nic zajímavého. Nic. Jen jdi za Chilli. Nic jiného neřeš. Všechno ostatní je jen ruch. Je to statické. Radiační pozadí. Nevšímej si ho. Nevšímej si ho!

Fungovalo to minutu a dvanáct vteřin, dokud Chilli její soustředění nenarušila pohybem. „Jen pro zajímavost,“ spustila, otočila hlavu a ukázala na výrazně pomalovaný stánek, „tohle je rychlodráha. Když se potřebuješ dostat přes světlou část Coriolu, jdeš sem. Někdy jindy to spolu vyzkoušíme. My ale pojedeme na temnou stranu týchle skály.“ Znenadání zabočila a zamířila do podchodu. Sidra přesunula zrak na nápis.

PODMOŘSKÁ PŘEPRAVNÍ LINKA

Port Coriol — Prostřední ostrov — Útesy Tessara

„To pojedeme pod vodou?“ zeptala se Sidra. To pomyslení ji až nečekaně zneklidnilo. Měsíc Coriol byl z velké části pokrytý vodou a jeho dva kontinenty od sebe byly velice vzdálené. Cestovat pod vodou by Sidru nenapadlo. To, že se může rozpadnout v otevřeném vesmíru, ji

kupodivu děsilo mnohem méně, než že ji rozdrťí vodní masy.

„Jo, tudy p-pojedeme domů,“ vysvětlil Blue. „Jezdíme tu k-každý den, ale p-pořád je to zábava.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Asi hodinu s přestupem,“ odpověděla Chillí.

Umělé tělo zamrkalo. „To není dlouho.“ Vzhledem k tomu, že pojedou přes půl měsíce, to vlastně byla docela chvilka.

Chillí se na ni usmála. „Jó, když si na řešení technických problémů najmeš pár Sianatů, tak pak mrkáš.“

Vešli do rozlehlé, jasně osvětlené a lehce vyklenuté podzemní haly. Stěny pokrývala příšerná směs blikajících, vířivých a proměnlivých pixelových plakátů s reklamami na místní služby. Uvnitř uspěchaného davu stálo pár malých stánků — s občerstvením, nápoji a různými cetkami, které Sidra nedovedla identifikovat. Středem se vinul obrovský tunel z technického plexu a v něm se na jakémsi energetickém poli vznášely vagony.

„Výborně, jsme tu tak akorát,“ pochvalovala si Chillí.

Sidra ji následovala, jak nejrychleji dokázala, vstřebávala všechny detaily dopravní soupravy a několik věcí si uložila do soupisu poznámek. Na každém vagonu byl nápis v některém z mnoha jazyků. AELUONOVÉ. ÁNDRISKO-VÉ. LARUOVÉ. HARMAGIÁNI. QUELINOVÉ. Nastoupili do vagonu s nápisem LIDÉ. „Proč různé rasy nesedí spolu?“ zeptala se Sidra. Segregované vagony moc neodpovídaly tomu, co četla o proslulém coriolském rovnostářství.

„Různé rasy ma-mají různá pozadí,“ osvětlil Blue. Kývl směrem k řadě vysokých, kulatých sedadel, kam by se nevešly ani ándriské ocasy, ani harmagiánské vozíky.

Všichni tři se posadili vedle sebe. Na čtvrté sedadlo hodila Chilli s hlasitým zařinčením svou tašku s nářadím. Ohlédla se po nich jen skupinka turistů (dokonce i Sidra se svou omezenou zkušeností se sapienty už turisty dovedla snadno rozeznat). Zdálo se, že nikomu dalšímu ve vagonu hluk nevadí. Žena celá pokrytá kovovými implantáty sledovala nějaké zářivé video. Starý muž s květináčem v klíně už klimbal. Malá holčička olizovala sedadlo a její otec ji vlažně napomínal, ať toho nechá, jako by mu bylo jasné, že to stejně nemá cenu.

Sidra zhodnotila svoje dojmy. Přímo dychtila dostat se pryč z vagonu, ale když teď měla zkušenost i s davem, naznala, že pobyt v omezeném prostoru je menší zlo. Protože vagony jsou ohrazené. Mají konce. Dveře. Nejasné vědomí toho, že za tělem se něco děje, Sidru sice znervožňovalo, ale teď byla v uzavřeném prostoru, a s tím už měla zkušenosti.

Bezpečnostní hlášení se rozchrčelo v několika jazycích — v klipštině, hantštině a reskitiš. Aeluonské světelné panely na stěnách se rozzářily a blikaly spolu s hlášením. Sidra pozorovala, jak barvy tancují a prolínají se. Něco takového k pozorování přímo lákalo.

Dveře se zavřely a splynuly s neprůhlednými stěnami. Ozvalo se zahučení, zabzučení a vagonem proletěl masivní proud vzduchu. Sidra poznala, že se rozjeli, ačkoli všechno jinak působilo klidně a nerušeně. Starý pán začal chrápat.

Sidra otočila hlavu a snažila se pokrýt všechna slepá místa. „Tady nejsou žádná okna?“

„Budou,“ odpověděl Blue. „Jen p-pár minut po-p-počkej.“

Sidřiny pochmurné myšlenky rozčísil záblesk nadšení. Tohle by mohlo být docela zajímavé. „Jak to funguje?“ zeptala se. Nikde neviděla žádné propojení ani kabely, žádné motory. „Na jaký je to pohon?“

„Netuším,“ odpověděla Chilli a položila si nohy na sedadlo před sebou. „Teda snažila jsem se to pochopit. Kdesi jsem si to našla. Ale nepochopila jsem to.“

„A to už...“ začal Blue.

Chilli mávla rukou. „Ale no tak.“

Blue si jí nevšímal. „To už n-něco znamená.“

„Podmořský lince nerozumí nikdo,“ řekla Chilli. „Leda tak sianatský páry. A těm taky nikdo nerozumí.“

Její partner pozvedl obočí. „To bylo t-trochu ra-rasis-tické.“

Chilli se nezbedně pousmála. „Jsme ve vagonu pro Lidi.“ Naklonila se a přitiskla se Blueovi k hrudi. Ten ji instinktivně objal kolem ramen. Chilli během desetihodinového letu na Coriol ani oka nezamhouřila. Nikdo to neřekl nahlas, ale Sidra Chilli podezřívala, že zůstala vzhůru, jen aby na ni dohlédla. Sidra za to byla vděčná, ale zároveň měla výčitky svědomí.

Uběhlo šest minut a vůz se proměnil. Vnitřní osvětlení se ztlumilo. Stěny téměř zprůsvitněly. Rozžala se tlumená vnější světla a osvětila okolní moře. Sidra naklonila tělo, aby lépe viděla.

„S-sedni si sem,“ nabídl jí Blue a vyměnil si se Sidrou místo. Druhou paží objal Chilli, které začala padat víčka. Chilli se zamračila a snažila se udržet oči otevřené.

Sidra tělo namáčkla co nejbliž k průhledné stěně. Okolo nich se řítila voda, vypadalo to jako časosběrné video zpod hladiny. Výhledu poněkud bránil hustý porost

řas, ale i přesto Sidra viděla spoustu živočichů. Stvoření s chapadly. S poddajnými těly. Zubaté potvory. Zvířata, co jen tak plula nebo se pohupovala.

Začala si je zapisovat, ale pak si uvědomila, že se na ně může rovnou zeptat. „Žijí tu i nějaká suchozemská zvířata?“

„Nějaký malý jo,“ přikývla Chilli se zavřenýma očima. „Brouci a krabi a tak. Coriol nebyl s evolucí zrovna daleko, když se sem začal cpát kdekdo. Obydleli ho ještě před tím... no, jak se to, sakra, jmenuje, takovej ten zákon, že máme nechat planety s životem na pokoji...“

„Dohoda o zachování biodiverzity,“ napověděla Sidra.

Chilli bleskově otevřela oči. „Nejsi náhodou...“ Poklepala si zezadu na krk, přímo do týlu. Sidra pochopila: *Jsi připojená na Spojku?*

„Ne,“ odpověděla, přestože si přála pravý opak. „Nemám bezdrátový přijímač.“ Přemýšlela, jak složité by asi bylo ho nainstalovat. Četla, že u organických sapientů hrozilo vysoké riziko, že jim bezdrátový přijímač někdo hackne, což bylo docela děsivé, ale... ale když dokázala odhalit pokus o hacknutí dálkového vesmírného plavidla, určitě by to zvládla i v jednom malém těle. Ve veřejně přístupných souborech ale samozřejmě nebyla o modifikaci nelegálně získaného těla ani zmínka.

Chilli přimhouřila oči. „Jestli nejseš připojená na Spojku, tak odkud to víš?“

„Jen jsem na to narazila, když jsem...“ Sidra se odmlčela, protože si uvědomila, že nejsou sami a že hlas z umělého těla na rozdíl od palubního voxu nemluví přímo k danému posluchači. „...když jsem si předtím něco vyhledávala.“ Byla to pravda, jinak to ani nešlo. Protokol

upřímnosti se začal ukazovat jako výzva a znervózňovalo ji, že ho nemůže vypnout. Pokud by byla v lodi, asi by jí to bylo jedno. Ale mimo ni, kdy si byla velmi dobře vědoma všeho, čím je a čím není, ji pravda ohrožovala.

Snažila se ten pocit zvládnout. Stočila zrak zpátky k Chilli a Blueovi, kteří se o sebe spokojeně opírali. Znovu je porovнала s ostatními cestujícími. Žádní lidé, které Sidra dosud mohla spatřit, nevypadali stejně. Lišili se odstínem pokožky, tvarem těla, velikostí. Ale přestože všichni ostatní pasažéři pocházeli z různých koutů vesmíru, bylo očividné, že Chilli a Blue jsou ještě úplně odjinud. Sidra si uvědomila, co Bluea od ostatních Lidí odlišuje: symetrie. Tvář měl rozvrženou tak, jak by to samy geny bez zásahu zvenčí prostě nedokázaly, a zdálo se, že kosti i svaly celého těla jsou navrženy se stejným cítem pro souměrnost. Totéž platilo pro Chilli, přestože její tělo bylo ztrhané. Ano, ruce měla zjizvené a většinu pokožky spálenou od slunce, ale jakmile jste přestali vnímat tuhle opotřebovanost a holou hlavu, všimli jste si stejné propracované konstrukce. Ten, kdo stvořil Bluea, stvořil i Chilli.

Tenhle závěr nebyl pro Sidru žádným překvapením. Chilli jí ve člunu všechno vysvětlila — proč má jizvy na rukou, jak našla Bluea, proč se kolonie Vylepšených oddělily od Gs. Sidra si nebyla jistá, jestli se nevyptává příliš (míru se teprve učila hledat), ale Chilli odpovídala ochotně. Zdálo se, že jí otázky nevadí, ačkoli se jí na některé odpovídalo hůř než na jiné. *Jestli s námi zůstaneš,* řekla jí, *měla bys vědět, co jsme zač.*

Zatímco podmořská linka svištěla Coriolem, Sidra Chilli a Bluea pozorovala. Chilli se konečně poddala

spánku. Blueovi nejspíš stačilo hledět na prapodivné ryby a zašmodrchané rasy. Ani jeden z nich nebyl pro tohle místo stvořen, usoudila Sidra. Vlastně ani žádní jiní Lidé, i když jejich stvoření nikdo nevěnoval takovou péči. A to samé platilo i pro všechny rasy v ostatních vagoncích. Aeluonové a Ádriskové s dýchacími maskami. Harmagiáni s motorizovanými vozíky. Nebyli stvořeni pro život s ostatními rasami — a přesto tu byli.

Snad alespoň v tomhle se od nich moc nelišila.

Na konci dne chodívaly Jany cvičit. Jana 23 cvičila ráda. Potom, co celý den seděla u pracovního stolu, jí běhání dělalo dobře. Následovala ostatní děvčata do tělocvičny a vybrala si stejný běhací pás jako obvykle. Madlo bylo ulepené potem některé z dívek, která na něm cvičila před Janou. Jedna z Marií. Jana je viděla odcházet.

„Připravte se,“ zavelela Matka. Všechny Jany byly připravené. „Teď.“

Běžecký pás se zapnul. Jana 23 běžela a běžela a běžela. Srdce jí rychle bušilo, hlava jako by jí jiskřila a líbilo se jí, jak se jí postupně krátí dech. Zavřela oči. Chtěla běžet rychleji. Tak moc chtěla zrychlit. A taky mohla. Cítila, jak jí v nohách cosi pruží a svědí, chce se to dostat ven. Zaklonila hlavu a dovolila nohám běžet o maličko...

Kdosi v místnosti zakašlal. Jana 23 otevřela oči a uviděla, jak na ni Jana 64 upřeně hledí. Jana 23 se otočila k Matce, která na ně dohlížela. Ta se dívala někam jinam, ne na Janu 23, ale to se mohlo velmi rychle změnit. Jana 23 zase zpomalila. Vlastně vůbec zrychlit nechtěla. Tak nějak se to stalo. Jana 64 jí moc pomohla, že si toho všimla. Jana 23 na ni kývla a věděla, že se jim oběma ulevilo.

Znovu se podívala na Matku a doufala, že si ničeho nevšimla. Když Jana 23 zrychlila naposledy, byla za to potrestána. Předtím jí však to zrychlení udělalo moc dobře. Na vteřinku byla někde jinde, někde, kde cítila jen své srdce, dech a jiskřící hlavu. Tělo dělalo přesně to, co chtělo. Všechno bylo zářivé a jasné a Jana se usmála.

Ale pak se jí najednou běžecký pás bez zpomalení vypnul a Jana 23 prudce narazila hlavou do obrazovky. Z nosu jí začala vytékat horká rudá krev. Matka ji zdvihla, kovovou rukou ji popadla za zátylek. Jana 23 ji neslyšela přicházet, neviděla, že k ní míří. Matky tohle dělávaly. Byly vážně rychlé a taky tiché.

„Tohle není správné chování,“ prohlásila Matka. „Už to nikdy nedělej.“ Jana 23 byla vážně vystrašená, ale Matka ji pustila. Když si pak s ostatními šla pro pokrm, kelímek s nápisem 23 tam nebyl.

Pak už nezrychlovala. Ještěže jí Jana 64 pomáhala, aby se chovala správně. Nechtěla se znovu dostat do potíží. Nechtěla, aby Jana 64 musela spát v posteli s jinými děvčaty.

Po cvičení šly do sprch — jako vždy na pět minut — a potom ve studovně dostaly kelímky s výživou. Posadily se do tureckého sedu a na stěně se rozsvítila obrazovka.

„Dnes se budeme učit o neogravitačních sítích,“ oznámil hlas z videa. „Začnou se vám ve vašich dávkách šrotu objevovat po zveřejnění nového pracovního rozvrhu.“ Objevil se obrázek: jakási velice složitá věc se spoustou antén, drátů a různých čudlíků. Jana 23 se opřela o stěnu a pila svůj nápoj. Vypadalo to na zajímavý šrot. Vážně moc zajímavý.

Jana 64 se Janě 23 opřela o rameno, což se po práci smělo. Všechny dívky se pomalu shlukovaly. Sedět blízko sebe bylo příjemné. Jana 8 položila Janě 64 hlavu na koleno a Jana 12 se natáhla na břicho a nohama houpla ve vzduchu. Jana 64 vypadala vážně ospale. Ten den měla na starosti pořádný kus šrotu, na kterém muselo pracovat pět dívek. Všechny pak dostaly do kelímků trochu nápoje navíc. To se někdy stávalo, jestliže děvčata musela pracovat s těžkými břemeny. To pak měla hlad.

„Ty neogravitační sítě vypadají dobře,“ řekla Jana 23. I povídat si směly, pokud to bylo o videu.

„Vypadají složitě,“ poznamenala Jana 64. „Podívej na ty propletené dráty.“

„To jo, ale je tam i spousta čudlíků,“ opáčila Jana 23. Ucítila, jak se jí Jana 64 usmála do ramene.

„Ty máš čudlíky ráda,“ řekla Jana 64. „Ty ti vážně jdou. Myslím, že jsi na čudlíky nejšikovnější.“

Jana 23 pila svůj nápoj a sledovala video. I jí se začalo chtít spát. Ale byl to vážně prima den. Práce se jí dařila, nikdo ji za nic nepotrestal a Jana 64 řekla, že je nejšikovnější.

Sidře se na temné straně Coriolu hned zalíbilo. Byl to zvláštní astronomický jev — planeta vázaná rotací ke svému slunci, měsíc vázaný rotací ke své planetě, a ani na jednom z nich den a noc nikdy neobsáhly všechny povrch. Sidra za to byla vděčná. Nedostatek přirozeného světla znamenal, že neviděla příliš daleko, a to znamenalo, že toho nemusela tolik zpracovávat. Podmořská linka vystoupala nad povrch a vcelku pomalu projížděla tunelem postaveným na silných sloupech. Blue vysvětloval, že tunel prochází několika čtvrtěmi. Sidra si poznamenala, že si je později musí prohlédnout v pomalejším dopravním prostředku, možná dokonce pěšky, až si zvykne na umělé tělo. Ale i při pouhém projíždění bylo zřejmé, že se od sebe jednotlivé čtvrtě výrazně liší. Na temné straně Coriolu hledali obchodníci útočiště před zářivým a uspěchaným tržištěm. I to bylo rozděleno do několika čtvrtí, ale podle toho, co Sidře říkal Blue, se lišily hlavně zbožím a službami. Tady panovalo úplně jiné rozdělení. Jako první projeli čtvrtí Tessara, kde bydleli především boháči (hlavně obchodníci s loděmi, vyprávěl Blue, a také obchodníci s palivem). Domy tu byly skryté za rafinovanými zdmi a tesanou skálou, ale bylo jasné, že

jsou rozlehlé a dokonale opečovávané. Dále stála ándriská čtvrť Kukkesh, útulné předměstí plné jednopodlažních domků s malebnými dveřmi a nemnoha okny. Následovala neviditelná, ale nepopíratelná hranice, na jejíž druhé straně se nacházel Skalistý záliv, ale tohle jméno používali jen turisté a tvůrci map.

„Tohle je Modřina,“ zašeptal Blue. „Tady se radši moc n-netoulej. T-tady končí ti, co ne-neměli moc štěstí.“

Když projížděli místní stanicí, Sidra zahlédla ztrhané tváře akaracké rodiny, která se ve svých špatně spíchnutých mechanických oblecích hrabala v odpadkových koších. Byl to nepříjemný pohled a Sidra se rychle začala soustředit na něco jiného.

Konečně dojeli do moderské čtvrti — do Šestáku. Jméno odkazovalo jak na šest kopečků, okolo nichž byly místní domky postavené, tak na šestkové obvody, všudypřítomnou technickou součástku. Sidra nevěděla, co od takového místa čekat, ale to, co při výstupu z podmořské linky uviděla, bylo na mnohohuhovou komunitu milovníků techniky překvapivě vkusně uspořádané. Ano, modernství se tu nezapřelo — spousta osobních generátorů, prázdné sudy od paliva, nejrůznější přijímače a vysílače. Ale také tu pod silnými reflektory rostly s láskou opečovávané pásy zeleně a ve tmě se třpytily nejrůznější fontány. Stály tu sochy ze šrotu, ohlazené lavičky, na nichž sedávali přátelé i zamilované páry, jemně osvětlované strukturami, které jako by vytvořili jedinci s naprosto nesourodým smyslem pro styl. Na veřejné výzdobě nebylo nic úřednického ani jednotného. Tohle místo vytvářela společně spousta jednotlivců. Sidra si všimla krámků s jídlem, herny, několika prodejců s nejrůznějším zbožím.

Celou čtvrtí prostupovala tichá pomalost, která na světlé straně chyběla. Možná si modeři pestrosti a shonu užili přes den v práci až dost. Možná si i oni chtěli někde odpočinout.

Uhlazená cesta vedoucí ze stanice podmořské linky se jako řeka klikatila a větvila ke shlukům domků. Všechny stavby byly nízké — nejvýše dvoupatrové — a oblé, jako by je někdo rukama vymodeloval z... něčeho. Sidra neměla žádné složky s údaji o stavebních materiálech. Další věc, kterou si musí stáhnout.

„Pozor, kam šlapeš,“ varoval ji Blue. Sidra sklopila zrak a přesně tam, kam málem dopadla její noha, si všimla jakéhosi průsvitného okřídleného brouka. O tom, co je to za druh, sice neměla žádné informace, ale tak jako tak byl překrásný. Křídla měl silná a ochmýřená a luminiscenční skvrny na hrudníku mu pulzovaly tlumeným světlem. Sidra opatrně ukročila a byla ráda, že brouka nezašlápala. Pomyšlení, že by mohla nějaké stvoření zabít, i kdyby omylem — vlastně zvláště omylem —, ji zneklidňovalo.

„Používáme jenom tlumený osvětlení, abysme tu neměli světelný smog,“ vysvětlovala Chill. „Někdy úplně nevidíš, co je zrovna před tebou, ale zvykneš si.“ Nad něčím se zamyslela. „Ale ty by sis vlastně mohla prostě jenom upravit recepci světla. To by mohlo pomoci.“ Vedla je vpřed a natáhla ruku za sebe. Blue ji za ni chytil a vyrovnal s ní krok.

Sidra si recepci světla neupravila. Chtěla celou čtvrt' vnímat tak jako její společníci. Tlumené světlo, které zmiňovala Chill, vycházelo z modrých koulí umístěných tu a tam nad chodníkem. Lehounce se pohupovaly a napájela je nějaká neviditelná energie. Chodník pod nimi le-

moval noční mech a buclaté houbičky. Také se tam shlu-kovali oni okřídlení brouci a skvrnami na hrudnicích prosvětlovali lístky rostlin, ze kterých sáli nektar. Sidra se podívala dopředu a pak se rozhlédla kolem. Za okny viděla siluety různých sapientů, jak jedí, uklízí nebo si povídají. Tři ándriská líhňata se honila kolem fontány a pokřikovala na sebe zmatenou směsí klipštiny a reskit-kiš. Kolem na vozíčku prosvištěla Harmagiánka a daktyly plnými piercingů zamávala na Chilli a Bluea v nápodobě lidského pozdravu. Oba dva jí pozdrav volnými rukama oplatili. Sidra nedovedla říct proč, ale přestože ještě byla rozklepaná, Šesták ji nějakým způsobem uklidňoval.

Přiblížili se ke skromnému domku, který se nijak nelišil od ostatních. Rostliny kolem vnějších zdí byly přerostlé, jako by na ně někdo trochu zapomněl. Chilli přistoupila ke dveřím a zápěstím přejela přes zamykačí panel. Uvnitř se rozsvítila světla a otevřely se dveře. „Vítej doma,“ řekla Chilli.

Poté co vešli dovnitř, Sidra Chilli i Bluea pozorně sledovala. Nebyla si jistá, jak se má správně chovat, a nechtěla udělat nic nezdvorného. Zuli si boty, tak se vyzula i ona. Pověsili si bundy, tak udělala totéž. A pak... pak co? Co se vlastně dělá doma?

„Udělej si pohodlí,“ vyzval ji Blue.

To jí ale nijak nepomohlo.

Chilli si její zamlklosti všimla. „Klidně se tu rozhlídni,“ pobídla ji. „Prozkoumej to tu. Zvykej si tady.“ Otočila se k Blueovi. „Já... mám hlad.“

„Ve stázi máme zbytek n-nudlí. Ale pro t-tři asi stačit ne-nebudou.“

„Sidra jíst nepotřebuje.“

„Aha. J-jasně. Tak to-to pak stačit bu-budou.“

„Nějak ti uniklo, že mám fakt hlad,“ ohradila se Chilli a prosebně sepjala ruce. „Já nechci nudle. Chci protein! Chci něco, čím se pořádně nacpu a pak toho budu litovat.“

Zatímco se Chilli a Blue bavili o večeri, Sidra se procházela po místnosti. Nebyl to velký dům a ani nebyl nijak bohatě zařízený. Hlavní místnost byla kulatá a útulná a navazoval na ni kuchyňský kout. Na stěnách visely police podlamující se pod tíhou krabic s náhradními součástkami, pixelových rostlin a kýčovitých lapačů prachu. Soudě podle zaskládaného ponku u velkého okna si Chilli ráda nosila práci i domů.

Sidra se přiblížila k jedné z polic, která byla plná figurek. Lidé velcí jako dlaň, celí zářivě barevní.

„Á,“ usmála se Chilli. „No jo, dost žeru simy. Zvlášť ty nerealistický.“

„A tohle jsou...“

„Tohle jsou postavy ze simů, přesně tak. Hele, tady je Meelo a Buster, Ohnivá četa, Eris Rubínová... všechno super postavy.“

Sidra navedla tělo, aby pár figurek zvedlo. Byla to skupinka tří postav: dvě lidské děti — chlapec a děvče — a jakýsi malý, antropomorfní primát. Chlapec pod mikroskopem zkoumal list. Děvče se dívalo do teleskopu. Opice natahovala ruku do brašny plné pamlsků. Všichni se zeširoka usmívali.

„Vypadá to, že tyhle tři máš nejraději,“ prohlásila Sidra. Postavy se na polici objevovaly několikrát v různých velikostech a provedeních. Prohlédla si, co mají figurky zespodu napsané. VELEBROUK 36, zářivě žlutými písmeny. DOU MU, FLOTILA EXODUS, STANDARD GS 302.

Chilli se rozšířily zorničky. „Do prdele, ty neznáš Partu Velebrouk! No jo vlastně.“ Vzala jí figurky z ruky. Zbožně přivřela oči. „Velebrouk... to je prostě...“

Blue si s úsměvem povzdechl a četl si při tom něco na skribu. „Už je to t-tady.“

Chilli se rychle vzpamatovala. „Je to sim pro děti. Teda jako... teoreticky je pro děti. Takovej ten výukovej, jdem se učit o lodích a dalších rasách a tak. Ale je to...“

Blue zachytil Sidřin pohled a začal potichu odříkávat: „...je to mnohem víc...“

„...mnohem víc než jenom dětskej sim,“ pokračovala Chilli. „Tahle franšíza vydává nový moduly už čtyřicet standardů. Kromě toho, že je to úplně dokonalý — hvězdy, to jsem ani nezmínila to adaptivní kódování — prostě je to fakt důležitá věc. Každý lidský dítě v GS Velebrouka zná, aspoň pasivně. A tím nemyslím jenom každý lidský dítě na Flotile nebo tak.“ Ukázala na dvě dětské postavičky. „Alain a Manjiri. Manjiri je z Flotily. Alain z Florence.“ Plna očekávání se podívala na Sidru, jako by to snad bylo nějak důležité. Což nebylo. Chilli pokračovala. „Tohle je úplně první sim, kde Exodan a Marťan nejenom cestujou na jedné lodi, ale dokonce se kamarádí. Prožívají dobrodružství, pomáhají si a tak podobně. Dneska to nezní jako nic důležitýho, ale před čtyřiceti standardama to bylo mega. Vyrostla na tom celá generace dětí, a teď bez prdele — o asi deset standardů pozděje se úplně proměnila politika v Diaspoře. Netvrdím, že díky tomuhle simu se najednou Exodané a Slunečňané přestali nenávidět, ale Velebrouk rozhodně sehrál roli v tom, že jsme přestali věřit všem těm sračkám o staré Zemi. Někomu to prostě otevřelo obzory.“ Položila figurky zpátky na polici

a srovnala je. „A výtvarně je to navíc kurevsky boží. Všechny ty detaily...“

Blue si významně odkašlal.

Chilli se poškrábala za levým uchem a nervózně se zachichotala. „Je to prostě fakt dobrý.“

Její partner na ni zamával skribem. „Co takhle flotilová směs?“

„Jo,“ souhlasila Chilli. „Dám si to, co vždycky. Dvakrát tolik, co vždycky.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Blue se zasmál. „Máš to mít.“

Sidře trvalo dvě a čtvrt vteřiny, než ten rozhovor pochopila — Blue objednával jídlo. Ohlédla se na jediné pečlivě uklizené místo v dohledu — kuchyňský kout. Podívala se do behaviorálních referenčních souborů. Chilli a Blue asi moc často nevaří. Navíc mají za sebou dlouhou cestu a příprava jídla zabere dost času. Drahami jí proběhla vlna hrdého uspokojení. Nemusela se přece jen vyptávat úplně na všechno.

„A mezitím, co to Blue bude vyřizovat, co kdybych ti ukázala tvůj pokoj?“ zeptala se Chilli. „Není to nic moc a omlouvám se za ten binec. Neměla jsem moc času to tam připravit. Během příštích pár dní to vyklidíme a uzpůsobíme to pro tebe.“

Sidra kráčela za Chilli po schodech. V pravidelných rozestupech na stěně visely obrazy. Většinou krajinky — poměrně nereálné, ale o to působivější. Sidra zastavila a jednu si prohlédla — zamrzlé jezero v zimě, na obloze dva jasně zářící měsíce.

„Tohle namaloval Blue?“ zeptala se.

Chilli se vrátila o schod zpět. „Jo. Tohle namaloval, když jsme se vrátili z dovolené na Kep'toranu.“ Na rtech jí hrál stydlivý úsměv. „Všechno jsou to místa, kde jsme byli spolu.“

Sidra otevřela soubor pojmenovaný „Lidské umělecké praktiky“, který si založila ještě ve člunu, když jí Chilli řekla, že Blue je malíř. „Maluje vždycky na plátno, nebo dělá i digitální umění?“

Chilli vypadala pobaveně. „To jsem nevěděla, že seš milovnice umění. Jo, většinou maluje na plátno, digitálně, jen když dostane nějakou zakázku. Někdy brzo tě vezmu k němu do obchodu ve čtvrti umělců.“ Pokračovala po schodech nahoru a mluvila dál. „Musela jsem ho otravovat skoro deset standardů, než konečně začal i prodávat. Nevidím to samozřejmě úplně objektivně, ale je vážně dobřej a jsem ráda, že už to nevidím jenom já.“ Došla na vrchol schodiště a překročila hromadu ne úplně čistého prádla. „Dokonce má i tak trochu mecenášku. Jednu starou bohatou Harmagiánku. Obchodníci s řasama. Myslím, že si od něj nechala namalovat už čtyři obrazy. Zaplatilo nám to nověj motor do člunu.“

Chilli prošla nezajímavě vypadajícími dveřmi a mávnutím ruky rozsvítila. Ocitly se v pokoji. Sidra nevěděla, jak jinak to popsat. Podle čeho se pokoje hodnotí? Nedovedla říct, jestli je to dobrý pokoj, nebo ne, ale byl její. To bylo zajímavé.

Chilli se omluvně poškrábala na zátylku. „Není to nic extra,“ podotkla. „A používali jsme to tu jako skladiště.“ Kývla na hromady krabic přesunuté ke stěnám tak, aby se pokojem dalo procházet. „Ale je tu čisto — Blue tu

uklidil a ustlal postel. Nevím, jestli ji budeš chtít. Vím, že spát nepotřebuješ.“ Chillí semkla rty a vypadala ne-svá. „Nevím, co pro tebe znamená dobřej pokoj. Ale společně to tu zútulníme, jo? Vážně chceme, aby ses tu cítila jako doma.“

„Děkuju,“ řekla Sidra a myslela to vážně. Ani ona nevěděla, jak by si představovala dobřej pokoj. Rozhlédla se a snažila se vstřebat, co všechno tam je. Byla tam už zmíněná postel, dost velká pro dva, když se přitulí. Tep-lé příkrývky na zahrání chladu temné strany Coriolu a polštáře, co vypadaly... pohodlně. Protože nevěděla, co jiného dělat, přešla k posteli a rukou se dotkla jednoho z polštářů. Byl příjemně poddajný.

Otočila se a pokusila se zhodnotit všechno ostatní. Stál tam prázdný pracovní stůl, skříň a — zavřela oči a cítila, jak se jí zkřivil obličej.

„Co se děje?“ zeptala se Chillí.

„Nevím, jestli to dovedu vysvětlit.“

„Zkus to. Poslouchám tě.“

Sidra vydechla. „Nedaří se mi zpracovávat, co vidím. Děje se to už od instalace. Není to chyba v programu. Je to prostě náročné. Měla bych mít kamery v každém rohu a dívat se svrchu. Když vidím jenom tohle,“ — naznačila rukama své zorné pole — „je to frustrující. Když nevidím za kameru v rohu místnosti, je to jedna věc. Ale když za sebou cítím prázdný prostor a nevím, co tam je... zneklidňuje mě to. Nelíbí se mi to.“

Chillí si položila ruce v bok a rozhlédla se. „Tak tady.“ Odsunula pár krabic, stůl strčila do rohu a rukou mávla nad něj. „Tady by to šlo.“

Sidra dvě vteřiny jen zírala, a pak pochopila. Vytáhla tělo na stůl a vmáčkla ho do rohu, jak nejdál dokázala. Hlavu teď měla v horním rohu místnosti.

„Tak co?“ zeptala se Chilli.

Sidra pomalu otáčela hlavou ze strany na stranu a představovala si, že pohybuje jednou z kamer na Poutníkově. Pozorovat jen jednu místnost bylo limitující, ale takhle perspektiva... „Dobré,“ řekla a cítila, jak se končetiny umělého těla uvolnily. „Tohle mi moc pomáhá.“ Tři minuty si pokoj prohlížela, dívala se nahoru a dolů, doleva a doprava. „Můžu se podívat i z ostatních rohů?“

Chilli jí pomohla přeskládat nábytek. Znovu a znovu ho přemísťovaly a pokaždé pro Sidřino umělé tělo vytvořily nový úhel. Když už Sidra pokoj dostatečně prozkoumala, pokračovaly se zbytkem domu, přesunovaly krabice a stoly a s většími kusy nábytku jim pomáhal Blue. On ani Chilli její prosbu nijak nekomentovali. Po nějaké době přiletěl dron s jídlem, přinesl dva kobyلكové burgery (s extra chilli omáčkou a cibulí navíc), jednu porci pikantních fazolových špízů (Sidra zjistila, že Blue nejí zvířata) a jakési smažené zeleninové hranolky. Chilli a Blue jedli v tureckém sedu na podlaze a Sidra zatím stěhovala nábytek. Věděla, že je to troufalé, ale zdálo se, že jim nevadí, když jim přeskládává domácnost, a na to, aby přestala, byla Sidra novým způsobem prozkoumávání prostoru až příliš nadšená. Neustále umělé tělo přemísťovala po domě, nahlížela z rohů, zkoumala všechny vyhlídky a zpracovávala veškeré podrobnosti.

Pořád se cítila zvláště. Umělé tělo jí stále připadalo cizí. Ale už jí bylo lépe.

Zdroj: neznámý

Kódování: 4

Překlad: 0

Transkripce: 0

Uzlový identifikátor: neznámý

šroták: mám motor Dollu Mor (verze šest), co naskočí při 125,3 vulech. není to zlý, ale řek bych, že by to zvládnul i rychlejc. nějaký doporučení?

buchtanaplech: tahle otázka přímo volá „štipkoooooooo!“

štipka: jestli máš Dollu Mor 6, tak hádám, že má regulátor paliva od stejného výrobce. vyměň ho za Ek-530 od Hahisseth. není to laciný, ale ubere ti aspoň 20 vulů. teoreticky bys mohl oddělat i modulační mřížku a napojit přívod paliva přímo ke vstupnímu ventilu. je to nelegální, ale to už je tvůj problém. jestli nevíš, co děláš, tak z toho bude v nejlepším případě kus zmršeného šrotu. v nejhorším případě ti to odstřelí hlavu. když se to ale udělá pořádně, mohlo by ti to pěkně zrychlit stroj. ale jak říkám, na takovej vercajk licenci nedostaneš. netvrdím, že bys něco takového měl dělat. jen se dělím o informace.

šroták: díky za vysvětlení! mohl by to někdo potvrdit?

buchtanaplech: když štipka říká, že to půjde, tak to půjde.

Dýchací maska. Malý vox. Světelný panel. Jana 23 ten den pracovala dobře. Protáhla si krk a ruce. Byla unavená, což znamenalo, že pracovní doba je téměř u konce. Nakoukla do své bedýnky. Zbývalo deset — ne, jedenáct kousků. Podívala se na velké hodiny na zdi. Ano, jedenáct kousků za půl hodiny by měla stihnout. Dokončí svou práci, půjde cvičit, dá si pokrm, bude se učit a pak půjde spát. Takhle probíhal každý den.

O vteřinu později na denní program zapomněla, protože se něco strašlivě pokazilo.

Ozval se hlasitý, ostrý zvuk, tak rychlý a agresivní, že ho skoro ani neslyšela. A pak neslyšela doopravdy. Úplně ohluchla. Strašně ji bolely uši.

Všechno na vteřinu zbělalo, ale ta vteřina byla dlouhá, tak dlouhá, že pohledem stačila zachytit, jak to pár Jan shodilo ze židlí a bílý záblesk se naplnil prachem, střepy a krví.

Zvedla se z podlahy do sedu. Nepamatovala si, jak se tam dostala. Nepamatovala si, že by spadla. Začala křičet o pomoc, ale pak uviděla něco, kvůli čemu úplně zapomněla, jak se tvoří slova. Možná to bylo kvůli tomu,

že neslyšela. Možná to způsobil vyražený dech. Ale nemohla myslet na nic jiného než na to, co právě vidí.

Byla tam díra. Díra ve zdi.

Jana 23 se úplně vzpřímila.

Ve zdi byla velká, zubatá díra. A za ní bylo cosi dalšího.

Jana 23 nechápala, co to má před očima. Za zdí už žádné další zdi nebyly. Ležely tam obrovitánské hory šrotu, ale byly daleko a podlaha mezi ní a těmi horami vůbec nevypadala tak, jak byla Jana 23 zvyklá. Nad nimi byl... jakýsi strop. Ale vlastně to strop nebyl. Nezdálo se, že by se ho mohla dotknout. Nedovedla to vysvětlit. Byl tam strop, co nebyl strop, a byl modrý. Prostě modrý a táhl se do daleka. Všude modrá. Janě 23 se z toho zvedl žaludek.

Dívky křičely. Už zase slyšela.

Jana 23 se rozhlédla po místnosti a konečně pochopila, co to vidí. Něco vybuchlo. Pracovní stůl Jany 56 byl pryč, úplně pryč, zbyla jen vlhká spálená skvrna na podlaze. Jana 23 přemýšlela, co její družka asi tak měla v bedýnce. Nejspíš nějaký nebezpečný šrot, který mladší dívky při čištění přehlédly. Možná pokažený motor nebo něco, v čem ještě bylo palivo. Nevěděla.

Okolo skvrny ležely mrtvé dívky. Mrtvá děvčata viděla už dřív, ale nikdy ne tolik najednou. Některé mrtvé nebyly, ale vypadaly tak zle, že raději měly být.

S její paží bylo něco špatně. Podívala se dolů a uviděla v ní hluboko zaražený kovový střep. Jana 23 se vyděsila. Pořezala se i dřív, ale nikdy z ní netekla tak tmavá krev.

Živé dívky pořád křičely.

Jana 23 vstala a proběhla okolo té spouště, okolo všeho, co nechtěla vidět. Stůl Jany 64 nebyl daleko, ale ji nikde neviděla. Přiměla se pohlédnout na změť na podlaze,

jestli tam neleží i Jana 64. Znovu se málem pozvracela. V ústech měla sucho. Paži čím dál mokřejší.

„Šedesátka čtyřko!“ zavolala. Křičela tak, až ji bolelo hrdlo.

„Dvacítka trojko.“ Lem jejích kalhot sevřela čísi ruka.
„Dvacítka trojko.“

Jana 23 se otočila. Šedesátka čtyřka byla pod stolem a držela si kolena. Hlavu i tvář měla zakrvácenou, ale byla při vědomí a živá. Třásla se, třásla se tolik, že Jana 23 slyšela, jak jí cvakají zuby.

„No tak,“ pobídla ji Jana 23. „Tak pojď, musíme se dostat na ošetřovnu.“

Jana 64 se na ni podívala. Nepohnula se.

„Šedesátka čtyřko,“ přemlouvala ji Jana 23. Vzala svoji kamarádku za ruku a vytáhla ji na nohy. „Tady zůstat nemůžeme.“ Po paži Janě 23 stékala krev a kapala na podlahu. Všechno okolo se točilo, bylo to děsivé a hlučné. „No tak. Musíme najít Matku.“

Matka už tam byla spousta, sbíhaly se ke dveřím. Jana 23 se vydala za první, které si všimla, a táhla Šedesátku čtyřku s sebou. Matka otočila svou hlavu bez očí a hleděla na ně.

„Potřebujeme pomoci,“ řekla Jana 23. Podívala se na svou paži, která byla strašlivě zakrvácená, a všechno na jednou zčernalo a rozmazalo se.

Probudila se na ošetřovně.

V paži měla stehy. A v místnosti s ní byla hromada dalších dívek, hromada Jan. Slyšet byl jen hluk a pláč. Za nárek nikoho netrestali, což bylo neobvyklé. Možná měly Matky příliš práce s opravami, než aby se zlobily kvůli pláči.

„Jsi v pořádku, Jano 23,“ oznámila Matka, která se zničehonic ocitla u Janiny postele. Podala jí pohárek vody a menší kelímek s léky. „Opravily jsme tě.“

„Je Šedesátka čtyřka v pořádku?“ zeptala se Jana 23.

Matka se odmlčela. To dělaly, když se beze slov domlouvaly s ostatními Matkami. „Tu jsme taky opravily.“

Jana 23 z toho měla radost, tu největší radost na světě. „Vezmi si léky,“ pobídla ji Matka.

Jana léky rozdrtila mezi zuby. Měly nepříjemnou, štiplavou chuť, ale Jana stejně chvíli počkala, než je zapila vodou. Znovu si lehla. Léky začaly působit velice rychle. Cítila se klidně a dobře a vůbec se jí nechtělo plakat. Všechno působilo lehce a nadýchaně. Všechno bylo v pořádku.

Podívala se na zdi. Zdi ošetřovny byly modré, jasně modré. Úplně jiná modrá než ta na druhé straně díry. To bylo zajímavé.

Společně se proplétaly uličkami tržiště. Sidra se očima držela Chilli a přemýšlela, jestli si na tohle místo někdy zvykne. Na každém kroku narážela na něco nového. Nemohla si pomoci a neustále byla ve střehu, dělala si poznámky a ukládala je. Ve vesmíru by „něco nového“ mohl být meteorit, loď plná pirátů, požár motoru. Tady to byli jen obchodníci. Cestovatelé. Hudebníci. Děti. A za každým z nich se nacházel někdo další a další — nekonečně mnoho neškodných příkladů „něčeho nového“. Byla si vědoma, že mezi obchodníkem a meteoritem je veliký rozdíl, ale její protokoly to nevěděly a šílely z toho. Neměla ponětí, jak to zastavit. Nedokázala to zastavit.

Zjistila, že alespoň v něčem má její zúžené zorné pole výhodu — pokud se chce na něco podívat, musí otočit hlavu. Dokud se bude soustředit jen na Chillin zátylek, může ten nekonečný mumraj ignorovat. Většinou. Alespoň trochu.

Následovala Chilli dolů po rampě do technického okrsku — do jeskyní — a tady úlevou vydechla. Stropy, stěny a okamžitý pokles teploty. Umělé tělo mělo samochladicí mechanismy, takže nehrozilo, že se přehřeje,

ale klima na trhu bylo teplejší než na palubě lodi. Od té doby, co vystoupili z Podmoří, ji neustále popichovalo varování před zvýšenou vnější teplotou. Potěšilo ji, že teď zmizelo.

O stěnu poblíž vchodu se opíral zarostlý Laru, podlouhlý krk ohnutý, a sledoval, jak zákazníci přicházejí a odcházejí. Žlutou kožešinu měl od hlavy až k patě spletenou a v chápavých prackách si pohazoval s pulzní pistolí. Na stěně vedle něj bylo v několika jazycích napsané varování.

NÁSLEDUJÍCÍ PŘEDMĚTY MOHOU BÝT NEBEZPEČNÉ PRO TECHNIKY, BOTY, UI, SAPIENTY S IMPLANTÁTY A SAPIENTY SE ŽIVOT UDRŽUJÍCÍMI PŘÍSTROJI. ŽÁDNÉ Z TĚCHTO PŘEDMĚTŮ DO JESKYNÍ NEVNÁŠEJTE. POKUD MÁTE JAKÝKOLI Z TĚCHTO PŘEDMĚTŮ IMPLANTOVANÝ NA TĚLE NEBO V TĚLE, PŘED VSTUPEM HO DEAKTIVUJTE.

Duchopásky (povrch prorážející oční implantáty)

Zlodějšťi či vražední boti

Hackerský prach (vzdušné injektory kódů)

Nedostatečně utěsněné radioaktivní materiály

(pokud si nejste jistí, neriskujte to)

Cokoli na béčkové palivo

Magnety

Pod nápisem byl ještě ručně psaný dodatek, tentokrát jen v klipštině:

Vážně, neděláme si prdel.

A pod ním jiným písmem druhá zpráva:

Je to fakt tak těžký pochopit?

Jakmile se přiblížily, Laru přimhouřil oči. „Brý ráno, Chilli,“ pozdravil a zdvořile sklonil hlavu do úrovně Chilly tváře.

„Čauvec Nri,“ odpověděla Chilli s uvolněným přátelským pokývnutím. V okamžiku, kdy do jeskyní vstoupily, se její chování změnilo. Na tržišti se pohybovala, jako kdyby plnila nějakou misi — brada vzhůru, rychlý krok a při proplétání se proudem sapientů ani neškobrtla. Ale jakmile dorazily na vchodovou rampu, cosi se v Chilli přepnulo. Uvolnila ramena a zpomalila. Líně si vykračovala.

Jeskyně byly spleť jako tržiště, stejně hektické a hlučné. Křiklavá světla a pixelové obrazovky chaoticky blikaly a vzduch byl plný hlasů a rámusu strojů. Ale na tomto místě to bylo pro Sidru snadnější, stejně jako to bylo snadnější u Chilli a Bluea doma, stejně jako to bylo snadnější v Podmoří. I tady bylo všechno nové, ale stěny oznamovaly protokolům, kde přestat. Na Coriolu byla jen o chvíli déle než jeden standardní den, ale na místech, kde se cítila bezpečně, už začínala vidět vzorce.

„Hej, Chilli!“ zavolala Ádriska vykládající krabice z nákladního dronu. „Nazdárek!“

„Nazdár!“ připlula k ní Chilli. „Potřebuješ helfnout?“

„Né,“ odpověděla Ádriska. „Od toho máme boty.“ Kývla směrem k malému hloučku baňatých botů, kteří společnými silami přemísťovali krabici do výkladní skříně.

Chilli mávla rukou k Sidře. „Hish, tohle je moje nová asistentka Sidra. Sidro, tohle je Hish, majitelka Otevřeného obvodu.“

Sidra rukou ukázala znak *eshka* — v ándriském jazyce rukou to znamená „ráda tě poznávám“. Byla ráda, že si udělala čas a podobné informace si stáhla.

Chilli povytáhla obočí, ale nic neřekla.

Hish jí nadšeně odpověděla stejným gestem a pak jí nabídla ruku k potřesení. „Těší mě,“ řekla. „Už jsi v jeskyních někdy byla? Neviděla jsem tě tu.“

„Zrovna jsem doletěla na Coriol,“ odpověděla Sidra. „Jsem tu poprvé.“

„Tak to vítěj!“ zvolala Hish. „Odkud jsi?“

Sidra na to byla připravená. Zapátrala v archivu prakticky pravdivých odpovědí, které s Chillí daly dohromady. „Narodila jsem se na dálkové lodi a chtěla jsem si konečně vyzkoušet život na pevné zemi.“

„Aha, takže vesmířanka! Z nějaké konkrétní soustavy?“

Sidra pátrala po vhodné odpovědi. „Narodila jsem se v GS, ale nemám občanství.“ Mohlo se to zdát jako zbytečná informace, ale Chillí ji ujistila, že je to dobrá pojistka. „Všude jsou kupy lidských izolacionistů, co provádí kdovíco,“ prohlásila jednou Chillí. „Když ses tu narodila, ale nemáš občanství, znamená to, že tě rodiče nezaregistrovali. Takže si ostatní budou myslet, že tvoji rodiče jsou z periferních kolonií a do GS si jen odskočili pro zásoby. A vzhledem k tomu, že o periferních koloniích nikdo jen tak tlachat nechce, nebudou se tě na to moc vyptávat.“

Hish na Sidru chápavě kývla, takže Chillí měla pravdu. „Chápu,“ usmála se hořkosladce. „Těžko bys hledala

někoho lepšího než tadyhle Chilli, aby ti ukázal, jak to chodí. Máš kde bydlet?“ Tu otázku položila klidně, ale s nezpochybnitelným znepokojením.

„Ano.“

Chilli Sidru poplácala po rameni. „Postarali jsme se o ni. Brzo mě bude mít plný zuby.“

Hish se zasmála a pak položila Chilli ruku na předloktí. „Ty a Blue jste hodný lidi. Vždycky jsem to říkala.“ Narovnála se a otočila se ke svým botům s těžkým nákladem. „Už vás nebudu zdržovat. Sidro, přeju krásnej první den. A jestli budeš někdy potřebovat nějaký počítačový vybavení, přijď rovnou za mnou.“

Sidra počkala, dokud nebyly z doslechu. „Chilli, ona mě... ona mě litovala?“

„Myslí si, žeš asi utekla před nějakějma sračkama,“ vysvětlila Chilli. „A přesně tak to chceme. Čím víc lidí si bude myslet, že ses dostala z nějakýho průseru, tím míň se budou vyptávat.“

„Chápu,“ přikývla Sidra. Byla vděčná, že se Hish moc nevyptávala, ale cosi ve způsobu, jak se na ni Ándriska dívala, ji zneklidňovalo. Nechtěla, aby ji někdo litoval. Sledovala, jak se Chilli proplétá jeskyněmi, zdraví kolegy, nezávazně hovoří, ptá se na takové technické podrobnosti, že Sidra zatoužila po Spojce. Během toho, co neustále opakovala svoje předpřipravené odpovědi, taky sledovala, jak lidé reagují. Jejich odpovědi byly pokaždé variací na jediné téma — na Sidru byli milí a Chilli prokazovali respekt. Laskavost nebyla špatná, ale respekt byl působivější. I Chilli si prošla nějakými těmi „sračkami“, ale nikdo se na ni nedíval jako na toulavého psa. Chilli tu byla užitečná. Sidra ještě ne. Věděla, že to nějakou

dobu potrvá, ale fakt, že jí stále chyběl jasný cíl, jí byl nepříjemný.

Došly k nevýrazně zdobené výkladní skříni, mnohem skromnější, než byly výlohy okolních obchodů. „Tak jsme tady,“ oznámila Chilli s teatrálním gestem. Nápis ze šrotu hlásal, jaký účel obchod plní:

REZAVEJ KYBLÍK

Bazar a opravárna

Vlastní Chilli a Blue

„Ale Blue už tady nepracuje, že?“ zeptala se Sidra.

Chilli přešla záplestným čipem přes sken na pultu. Ozvalo se rychlé a tiché zapraskání, jak se vypnul bezpečnostní štít. „Přesně tak. Čas od času se tady ale zastaví, když má umělců plný zuby.“ Prošla dvířky pultu a zamířila do své zóny. Naproti pultu stál dlouhý ponk. Kolem něj byla spousta místa a za ním dveře, které zřejmě vedly do malé dílny, příjemně oddělené od prostoru pro zákazníky. Když Chilli plnila pult krabičkami s různými součástkami z druhé ruky — každá byla pečlivě zabalená a popsaná —, Sidra se držela stranou.

„Můžeš mi támhleto podat?“ zeptala se Chilli.

Sidra otočila hlavu, aby viděla, kam Chilli ukazuje, a spatřila pás na náradí. Byl neskutečně těžký, plný francouzských klíčů a kombinaček. Pevná látka byla ještě skrznaskrz prošíta silnou nití. „Ano,“ přikývla Sidra a podala Chilli těžký pás. „Nevadí ti, že tu pracuješ sama?“

Chilli zavrtěla hlavou. „Ne. Na techniku jsem vždycky byla já, Blue ne. Všechno zvládá, ale z postele ho to rozhodně nevykope.“ Ušklíbla se. „A navíc, já už tady přece

sama nepracuju.“ Vytáhla ze zásuvky v pultu čistou pracovní zástěru a rukavice, oblékla si je a nakonec si k bokům připnula pás s náradím. U toho dál vysvětlovala: „Táakže. Rezavej kyblík je opravárna, kde taky prodáváme renovovaný součástky. Mám jenom pár pravidel.“ Vztyčila jeden prst. „Číslo jedna — žádný armádní zbraně ani výbušniny. Jestli seš farmář, chystáš se na Cvrčka a potřebuješ opravit pušku na ketlouny, tak jasně, to klidně udělám. Ale jestli sem přitáhneš nějakou rádoby aeluonskou pušku, tak to okamžitě táhni do háje. Pokud nejseš voják, tak takový sračky nepotřebuješ.“

Sidra si zaznamenávala každé slovo. „Ale co když voják jsi?“

„Pokud seš voják, tak jsem ta poslední, kdo by ti měl opravovat kvér. Leda by tvůj oddíl byl pořádně v háji. Opravuju akorát základní přístroje na sebeobranu, ne vražedný zbraně.“ Vztyčila druhý prst. „Pravidlo číslo dvě — žádná biotechnika. Není to můj obor. Jestli si chce někdo nechat upravit mody, mám pěkněj seznam klinik, kam je můžu poslat. Bezpečný, důvěryhodný podniky. Jestli se sem někdo přijde vyptávat na implantáty nebo modeřinu, skoč pro mě a já už ho pošlu na správný místa. A taky žádní nanoboti, i když ti bio nejsou. Taky to není můj obor a nemám na to správněj vercajk. Pravidlo číslo tři — když nám někdo přinese něco s magnetama, tak nám to musí hned nahlásit, abych to mohla správně uložit. Jakmile nám to nenahlásí, tak mi zaplatí cokoli, co ty magnety usmažeš. Čtvrtý pravidlo — všechno, co zákazníci přinesou, se musí vejít za pult. Dělam i větší opravy, ale to se domlouvá individuálně mimo obchod. A nedělám to pro každýho, takže o tom zákazníkům neříkej.